

ρω. Γουλλιέλμος. Δὲν ἤθελες νὰ εἶπης μ' ὅλα αὐτὰ, ὅτι ἔχεις ἀνάγκη νὰ νέον σάλι; Δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὅχι, παποῦ μου, νὰ σὲ χαρῶ, — ἀπεκρίθη. ἡ μικρὰ Ἑλένη.

Ἄ'Εάν ἤθελον νέον σάλι θὰ σοὶ τὸ ἔλεγον χωρὶς νὰ ἐντραπῶ, διότι γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ θὰ μοὶ τὸ ἡγόραζες· ἀλλ' ἐσυλλογούμην περὶ τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οὐδὲ φόρεμα ἀρκετὰ θερμὸν εἰς τὸν παγετῶδη τοῦτον καιρὸν.

Ὁ παποῦς ἐσιώπησε καὶ ἀφοῦ τὸ κοράσιον ἀπαμακρύνθη ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ λαβὼν ἐν χαρτονόμισμα τῶν 100 φράγκων ἔπεμψεν αὐτὸ εἰς τὴν πρόεδρον τῆς φιλελήμονος ἐταιρίας τῶν γυναικῶν, μὲ τὴν ἐξῆς λακωνικὴν ἐπιστολήν·

«Κυρία! τὸ ἐσώκλειστον χαρτονόμισμα ἀσχημειώθη πρὸς ἐνδυμασίαν τινῶν πτωχῶν κορασίων. Ἐάν δὲ χρειασθῶσι περισσότερα χρήματα ἀποτάνθητε εἰς τὸν ἀείποτε ἐπιθυμοῦντα τὴν ἀνακούφισιν τῶν πενήτων, φίλον σας,

Γουλλιέλμον Κάμπελ.»

Τὸ παράδειγμα τῆς μικρᾶς Ἑλένης μιμήθητε καὶ σεῖς μικροὶ μου φίλοι καὶ παρακινεῖτε τοὺς γονεῖς σας νὰ ἐνθυμοῦνται τοὺς πτωχοὺς. Λυδία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐδεὶς μεταξὺ τῶν ἐκπεπολιτισμένων ἐθνῶν, ὅστις νὰ μὴ ἤκουσέ ποτε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Σωκράτης ἦτο Ἀθηναῖος, υἱὸς γλύπτου τινὸς δογμαζομένου Σωφρονίσκου καὶ μαίας τινὸς καλουμένης Φαιναρέτης.

Κατ' ἀρχὰς ἐνησχολήθη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, καὶ, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῶν τριῶν Χαρίτων, τὸ ὅποῖον ἐζώζετο μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Παυσανίου, ἡ ἐργασία του δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν καὶ καλλιέργειαν τῆς φιλοσοφίας καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέγιστον ὕψος τῆς περὶ Θεοῦ ἰδέας, εἰς τὸ ὅποῖον

ἄνθρωπος ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἔφθασέ ποτε.

Ἐκ φύσεως εἶχε πολλὰς κακίας, ἀλλὰ δι' ἐπιμόνου ἀσκήσεως εἰς τὴν ἀρετὴν κατάρθωσε νὰ γείνη ὁ ἐναρτετώτατος μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐνυμφεύθη τὴν Ξανθίππην, ἥτις ἦτο γυνὴ βίαιου χαρακτῆρος, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἀσκήσεως πρὸς τὴν ἀρετὴν.

Εἰς πολλὰ ὁμοιάζει τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· περιήρατο, ὡς ἐκεῖνος, τὴν πόλιν συναναστροφόμενος μὲ πάντας καὶ διδάσκων καὶ νοουθετῶν ὅλους εἰς τὴν πράξιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποχὴν ἀπὸ τῆς κακίας.

Κατηγορηθεὶς ὡς διαφθορεὺς τῶν νέων καὶ ὡς διδάσκων νέους θεοῦ· κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου

Πάγου εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον. Ἀπέθανε δὲ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας, μὴ θελήσας νὰ δραπετεύσῃ, ὅπως οἱ φίλοι του τὸν συνεβούλευον, ἵνα μὴ παραβῇ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του.

Μετὰ τὸν θάνατόν του, οἱ Ἀθηναῖοι μετανόησαντες τοὺς μὲν κατηγοροῦς του ἔθανάτωσαν, εἰς αὐτὸν δ' ἔστησαν ἀνδριάντα.

Μὲ ὅλην ὁμῶς τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν τε, ὁ Σωκράτης δὲν δύναται οὐχὶ μόνον μὲ τὸν Χριστόν νὰ παραβληθῇ, ἀλλ' οὐδὲ μὲ

τὸν ἐλάχιστον τῶν γνωριζόντων τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς περὶ Θεοῦ γνώσεις. Τὸ δαιμόνιον (ὁ Θεός) τοῦ Σωκράτους ἦτό τι, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀμυδροτάτην ἰδέαν, ἡ δὲ μέλλουσα ζωὴ κατὰστασίς τις ἀβεβαία τῆς ψυχῆς· ὁ τοῦ χριστιανοῦ ἀπ' ἐναντίας Θεός εἶναι Θεὸς προσωπικὸς ἀγαπῶν τὴν ἀγνοοῦντην καὶ μισῶν τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐνδιαφερόμενος καὶ εὐεργετῶν παντοιοτρόπως τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι Θεὸς οὐχὶ τρόμου ἀλλ' ἀγάπης ὑπαιηρεύσεως πάντα λόγον καὶ ἔννοιαν.

Πόσον εὐγνώμονες πρέπει νὰ ᾖναι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Χριστόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ θεότης κατεστάθη, οὕτως εἰπεῖν, φιλαφητῇ, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀνοψώθη μέχρι τοῦ Θεοῦ!